

[Fuglsang.]

ensformigt, og fordi den velstand, der skabes, kun bliver til gavn for de få, men hverken betyder tryghed eller bedre levefod for de mange.

Det er for at se på vor aktuelle situation vel tilgiveligt, at den højtærede statsminister og regeringspartierne helst vil dvæle ved de øjeblikkelige gode tider, men man må ikke glemme, som bl. a. den højtærede statsminister selv har peget på det, at det i det nuværende samfund er med konjunkturerne som med årstiderne, at de stadig skifter. Ja, vi vil komme til at se den nuværende konjunktur som et højdepunkt i en bølgebevægelse, der meget snart kan toppe. Allerede nu konstateres der foruroligende tegn herpå, bl. a. i form af en begyndende afslapning i verdenshandelen. Fra USA, der jo er retningsgivende for vor del af verden, meldes om begyndende afsætningsvanskeligheder, bl. a. om biler, der hober sig op; der meldes om, at stålindustrien kun arbejder med 50 pct. af sin kapacitet, om tegn på stigning i arbejdsløsheden o. s. v. Og fra England kan der meldes om lignende tendenser.

Med hensyn til vort lands økonomi pegede statsministeren på forringelsen i vort bytteforhold, og nu sidst er der fra den internationale levnedsmiddelorganisation FAO kommet alarmerende meddelelser om kommende afsætningsvanskeligheder for landbrugsprodukter. I øvrigt må de gode tider ses og bedømmes i forbindelse med dannelsen af de store markedsområder; selv om begge disse består af medlemsstater af NATO, står de reelt over for hinanden som to handelskrigsblokke. Den konjunktur, vi er inde i, med dens rekordinvesteringer i industri, erhverv, byggeri, udbygning af transportmidler, bl. a. tankbådsbyggeriet, er så at sige de enkelte landes forberedelse og rustning til en handelskrigs ubønhørlige konsekvenser.

Med rette har mange i vort land spurgt: hvad med os, når de to hæere, der nu stiller op, rigtig tørner sammen og vort hjemmemarked bliver en af slagmarkerne? Og dette vil ikke ændres, selv om det usandsynlige skulle ske, at de to områder fandt hinanden. Også da ville de samme stormagter stå over for hinanden på vor industris afsætningsområde, ikke mindst på det hjemlige. Det

bliver i udpræget grad de største, mest kapitalstærke monopolers krig mod hinanden og mod de små, der står dem i vejen. Det bliver en ubønhørlig kamp, hvor hverken venskabstraktater eller moralske hensyn tæller. Det ligger allerede i traktaternes tekst, efter hvilken vi f. eks. skal blotte vort industrimarked for deres overlegne konkurrence, uden at de agter at gøre blot nogenlunde gengæld med hensyn til den for os så nødvendige landbrugsvarer-eksport.

Vi har allerede fået en forsmag på, hvad vi kan vente af venskabsbeviser fra vore allierede: Tysklands krig mod vort SAS i deres eget Lufthansas interesse og USAs diskriminering af vor skibsfart i deres store rederiers interesse. Disse forhold understreger endnu en gang den fare, som ikke alene vi, men de sagkyndiges undersøgelser pegede på, før vi tiltrådte frihandelsområdet, at der ville opstå: faren for en lang række danske virksomheder og dermed for en betydelig arbejdsløshed. Fra arbejdsgiverside bruger man allerede nu talen om den skærpede konkurrence som argument mod arbejdernes berettigede lønkrav, uden at noget andet parti end kommunisterne har støttet fagbevægelsens krav om kontrol med monopoler, priser og avancer.

Det, som vel mest ængster menneskene ved teknikkens fremskridt, er for det første spørgsmålet: hvor bliver der plads til os i denne udvikling? Og dernæst: hvad med os, om disse fremskridt bliver sat ind i en stor-krig? Hvad om den atomkraft, der kunne drive fremtidens vældige kraftværker, ved hjælp af de raketter, der kunne føre os til fjerne kloder, blev bragt til eksplosion over store byer og tæt befolkede områder? Vore aviser, der endnu en gang ganske åbenbart betragter det som deres opgave at skildre tingene sådan, som det passer i de herskende kredses interesser, bl. a. med hensyn til at opretholde den kolde krig, som krigsmaterielleverandørerne tjener tykt på, har travlt med at fortælle, at ministerpræsident Khrustjev i FN skulle have truet med krig.

Hvad sagde da i virkeligheden Khrustjev? Han sagde bl. a. i talen den 13. oktober, at hvis de, altså vestmagterne, begynder en krig, vil vi, Sovjetunionen, slå igen. Men hvordan kan det være en trussel? Hvor tit er vi ikke blevet forsikret om, at NATO